

Sinds hun scheiding hebben Nikki en Sebastian geen contact meer gehad,
totdat hun zoon verdwijnt...

GUILLAUME
MUSSO
VLUCHT UIT
NEW YORK
THRILLER

Over het boek

Als Nikki's vijftienjarige zoon Jeremy verdwenen is, neemt zij contact op met haar ex-man Sebastian, die sinds de scheiding zeven jaar geleden maar weinig interesse in zijn zoon heeft getoond en zich ontfermd heeft over hun tweelingdochter Camille. Op zoek naar aanwijzingen, vinden zij een kilo cocaïne en een adres van een pokerclub in Jeremy's kamer. En dan ontvangt Nikki ook nog eens een filmpje waarop te zien is hoe Jeremy in een Parijse metro ontvoerd wordt.

Nikki en Sebastian vertrekken halsoverkop van New York naar Parijs om hun zoon te zoeken. Maar daar blijkt niets te zijn wat het lijkt...

De pers over *Bericht uit Parijs*

'We duiken elke keer weer in een "Musso-mysterie" zoals kinderen een plas te lijf gaan: met twee voeten tegelijk en vol overgave.' – LE PARISIEN

'Heerlijk spannend verhaal, waarin de liefde alle grenzen van tijd en afstand overwint.' – GLAMOUR

Over de auteur

Guillaume Musso (1974) is geboren en getogen in Antibes. Na zijn middelbare school werkte hij een tijdje als ijsverkoper in New York. Hij komt nog regelmatig in de Verenigde Staten, waar veel van zijn boeken zich (deels) afspelen. Musso was in 2011 de bestverkopende auteur in Frankrijk, en zijn boeken worden in 35 landen uitgegeven.

Van dezelfde auteur

Bericht uit Parijs

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Guillaume Musso

Vlucht uit New York

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Sept ans après

Copyright © XO Éditions 2012. All rights reserved.

Vertaling

Wim van der Zande

Omslagbeeld

Thinkstock

Omslagontwerp

Wil Immink Design

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0472 1

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprerecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Deel een

A rooftop in Brooklyn

‘Om zomaar wat te dwalen, moet je alleen zijn. Zodra je met zijn tweeën bent, ga je altijd ergens heen.’

– Alfred Hitchcock, *Vertigo*

1

Weggedoken onder haar dekbed bekeek Camille vanuit de hoek van haar bed de merel die voor het raam zat. Ze hoorde de herfstwind door het glas heen gieren en de zonnestralen speelden tussen de bladeren door, waarbij ze scherpe schaduwen wierpen op het glazen dak. Het had de hele nacht geregend, maar nu was de lucht strakblauw en beloofde het een mooie oktoberdag te worden.

Een blonde golden retriever lag op het voeteneinde van haar bed. Hij deed zijn kop omhoog en keek haar kant op.

‘Hé Buck, lieverd, kom eens hier!’ Camille riep de hond en sloeg uitnodigend met haar hand op het kussen.

Dat liet het dier zich geen twee keer zeggen. Met een grote sprong was hij bij zijn baasje voor zijn grote ochtendknuffel. De jonge meid fluisterde hem lieve woordjes toe en streelde zijn ronde kop met de hangende oren voordat ze zichzelf vermanend toesprak: ‘Kom op slo-me, eruit nu!’

Zuchtend kroop ze uit haar warme nestje en met een paar soepele bewegingen trok ze een joggingpak aan, schoot in haar sportschoenen en knoopte haar blonde haren in een losse knot.

‘Kom op Buck, overeind dikzak, we gaan een eindje rennen!’ riep ze terwijl ze de trap afrende, die naar de woonkamer leidde.

De drie verdiepingen van het huis lagen om een ruim bemeten atrium, dat het licht van alle kanten naar binnen liet komen. De mooie stadsvilla van bruine baksteen was al drie generaties in het bezit van de familie Larabee.

Het huis had een modern en strak interieur. De kamers waren ruim en de muren waren opgesierd met schilderijen uit de jaren twintig van Marc Chagall, Tamara de Lempicka en Georges Braque. Afgezien van de schilderijen deed de minimalistische inrichting eerder denken aan de luxe huizen van SoHo en de wijk TriBeCa dan de meer behoudende Upper East Side.

‘Pap? Ben je daar?’ vroeg Camille terwijl ze de keuken in liep. Ze nam een glas water en keek om zich heen. Haar vader had al ontbeten. Op het gelakte keukenblad stond een halfleeg kopje en lagen de resten van een bagel naast *The Wall Street Journal*, de krant die Sebastian Larabee elke ochtend doorbladerde, en een exemplaar van *Strad 1*.

Toen ze even goed luisterde, hoorde Camille het geluid van de douche op dezelfde verdieping. Kennelijk was haar vader nog in de badkamer.

‘Hé!’ Ze gaf Buck een tikje en deed de deur van de koelkast dicht om te voorkomen dat haar hond er met de restanten van de gebraden kip vandoor ging.

‘Jij krijgt straks pas te eten, schurk!’

Ze zette haar koptelefoon op, verliet het huis en liep in een rustig tempo de straat uit.

Het huis van het gezin Larabee lag tussen Madison en Park Avenue, aan een mooie dwarsstraat ter hoogte van 74th Street, die werd omzoomd door bomen. Ondanks het vroege uur was er al volop leven in de wijk. Taxi’s en grote limousines reden af en aan voor de grote herenhuizen en de chique appartementengebouwen. De portiers in hun strakke uniformen voerden een prachtig ballet op met het aanroepen van de *yellow cabs*, het openen van de portieren en het inladen van de bagage in de kofferruimtes.

Camille kwam in een drafje op 5th Avenue uit en liep de Millionaire’s Mile op, die langs Central Park liep en waaraan de meest prestigieuze musea van de stad lagen: het Met, het Guggenheim en de Neue Galerie...

‘Kom op, schat, nog een kleine inspanning en dan mogen we uitrusten!’ riep ze tegen Buck terwijl ze haar tempo verhoogde en het wandelpad oprende.

Zodra hij zeker wist dat zijn dochter het huis had verlaten, verliet Sebastian Larabee de badkamer. Hij liep de kamer van Camille binnen voor zijn wekelijkse inspectieronde, waarmee hij was begonnen toen zijn dochter in de puberteit was gekomen. Met een sombere blik in zijn ogen en gefronste wenkbrauwen stond zijn gezicht op onweer. Hij vond Camille de laatste weken nogal geheimzinnig doen en hij had de indruk dat ze zich minder interesseerde voor haar vioolspel en haar school.

Sebastian keek de kamer rond: een ruime puberkamer in pastelkleuren, die een vredige en wat romantische sfeer uitademde. Bij het raam speelden de zonnestralen door de doorzichtige gordijnen. Op het grote bed lagen felgekleurde kussens en een opgerold dekbed. In gedachten verzonken schoof Sebastian het dekbed opzij en ging op de matras zitten. Hij pakte de smartphone die op het nachtkastje lag en toetste zonder schaamte de toegangscode in, die hij min of meer toevallig in handen had gekregen toen zijn dochter in zijn aanwezigheid het toestel had gebruikt zonder daarbij na te denken. Het toestel was nu gebruiksklaar en Sebastian voelde zijn adrenalinespiegel stijgen. Elke keer dat hij rondsnuffelde in het privéleven van Camille, was hij bang voor mogelijke nieuwe ontdekkingen. Tot nu toe had hij nog nooit iets bijzonders gevonden en toch ging hij ermee door...

Hij bekeek de laatste inkomende en uitgaande gesprekken. Hij kende alle nummers: van haar vriendinnen op het lyceum Johannes de Doper, van haar vioollerares, van haar tennispartner...

Geen vriendje. Geen onbekenden. Geen bedreigingen. Wat een opluchting!

Hij bekeek de foto's die ze de afgelopen tijd had gemaakt. Niets onrustbarends. Een paar foto's van het verjaardagsfeestje van de kleine McKenzie, de dochter van de burgemeester, met wie Camille samen op school zat. Om helemaal zeker te zijn van zijn zaak, zoomde hij in op de flessen om te zien of er geen alcohol werd gedronken. Alleen cola en vruchtensap.

De zoektocht ging verder met haar mail, sms'jes, WhatsApp-berichten en haar webgeschiedenis. Ook daar ontdekte hij niets opvallends; alle berichten gingen slechts over koetjes en kalfjes.

Zijn ongerustheid nam langzaam af en hij legde de smartphone weer terug. Vervolgens onderzocht hij alle papieren en voorwerpen op haar bureau. Voor de duidelijk zichtbare laptop had hij geen enkele belangstelling. Een halfjaar geleden had hij een *keylogger* geïnstalleerd op de computer van zijn dochter en die spyware gaf hem zowel een gedetailleerd verslag van alle internetactiviteiten van Camille als een volledige transcriptie van al haar mails en chatsessies. Vanzelfsprekend wist niemand iets van deze actie. Iedereen zou hem erom veroordelen en hem beschouwen als een slechte vader, een overdreven controlfreak. Dat kon hem geen zier schelen. Hij zag het als zijn taak als vader om zijn dochter te beschermen tegen alle potentiële

gevaaren. En daarom heiligde het doel de middelen.

Hij was bang verrast te worden door een vroegtijdige terugkeer van Camille en keek uit het raam voordat hij verderging met zijn zoektocht. Hij liep om het hoofdeind van het bed heen, dat diende als afscheiding van de inloopkast waar haar kleren lagen. Methodisch opende hij elke la en tilde elk stapeltje kleding op. Hij ergerde zich aan de voor haar leeftijd wel erg uitdagende beha op de houten paspop.

Toen hij de deur van de schoenenkast opende, zag hij een nieuw paar van het merk Stuart Weitzman: van gelakt leer en met hoge hakken. Ongerust bekeek hij de pumps: ze waren het pijnlijke bewijs voor de wil van zijn dochter om zich al op vroege leeftijd te ontpoppen. Boos zette hij ze weer terug op de plank. Toen zag hij een elegante, roze-zwarte boodschappentas staan met het logo van een beroemd lingerie-merk erop. Voorzichtig opende hij hem en ontdekte een satijnen setje ondergoed, bestaande uit een push-upbeha en een kanten slipje.

‘Dit gaat te ver!’ riep hij uit en hij gooide de tas weer terug in de kast. Kwaad smeed hij de deur van de hangkast dicht en nam zich voor om Camille eens even duidelijk te vertellen wat hij ervan vond. Toen bedacht hij zich opeens, en zonder duidelijke reden duwde hij de deur van de badkamer open. Minutieus doorzocht hij haar toilettas en vond een strip met pillen. De nummers erop gaven de volgorde aan waarmee ze moesten worden ingenomen. Een van de rijen was aangebroken. Sebastian voelde zijn handen trillen. Zijn woede sloeg om in paniek toen de waarheid langzaam tot hem doordrong: zijn dochter van vijftien was aan de pil.

2

‘Kom Buck, we gaan naar huis!’

Na twee rondjes had de golden retriever er genoeg van. Hij zou veel liever een duik nemen in de enorme vijver, die achter het gaas lag. Camille deed er nog een schepje bovenop en beëindigde haar jogronde met een sprintje. Om in vorm te blijven ging ze drie keer per week een stuk rennen in Central Park, op het tweeënhalve kilometer lange parcours rond de grote vijver.

Toen ze klaar was, hijgde ze met haar handen op haar heupen even uit en vertrok daarna richting Madison, omgeven door wielrenners, skeeleraars en mensen met kinderwagens.

‘Iemand thuis?’ riep ze toen ze de deur van het huis openduwde. Zonder op antwoord te wachten liep ze met drie treden tegelijk de trap op naar haar kamer.

‘Opschieten nu, anders kom ik te laat,’ zei ze tegen zichzelf terwijl ze onder de douche stapte. Nadat ze zich had ingezeept, afgespoeld en afgedroogd, deed ze een parfum op en ging voor haar kledingkast staan om haar uniform uit te zoeken.

Het belangrijkste moment van de dag...

Haar lyceum, de Johannes de Doper High School, was een katholieke school voor meisjes. Een eliteopleiding voor de kinderen van rijke New Yorkers. Een instituut met strenge regels, die het dragen van een uniform voorschreven: plooirok, jasje met embleem, witte bloes, haarband.

Chique en sobere kleding, die gelukkig de keuze mogelijk maakte van enkele wat gewaagdere accessoires. Camille knoopte een sjaal om haar hals en smeerde met een vinger een vleugje rode lippenstift op haar lippen. Ze verfijnde de stijl van een *preppy* scholiere met de felroze *It Bag* die ze voor haar verjaardag had gekregen.

‘Hallo, pap!’ riep ze toen ze om de tafel die midden in de keuken stond liep.

Haar vader gaf geen antwoord. Camille keek naar hem. Hij zag er goed uit in zijn donkere pak van Italiaanse snit. Dat had ze hem zelf aangeraden: een perfect vallend jasje met afhangende schouders en een ingesneden taille. Hij stond roerloos voor het grote raam, staarde in het niets en zag er bezorgd uit.

‘Alles in orde?’ vroeg Camille ongerust. ‘Wil je dat ik nog een kopje koffie voor je maak?’

‘Nee.’

‘Oké...’ zei ze op luchtige toon.

De heerlijke geur van geroosterd brood vulde de keuken. Het meisje schonk een glas jus d’orange in en vouwde haar servet open... waar haar strip met pillen uit viel.

‘Kun je... kun je me dat uitleggen?’ vroeg ze met trillende stem.

‘Jij hebt hier wat uit te leggen, dame!’ bromde haar vader.

‘Jij snuffelt rond in mijn spullen!’ riep ze uit.

‘Daar gaat het nu niet om! Wat doen die pillen in jouw toilettas?’

‘Dat is mijn privéleven!’ protesteerde ze.

‘Je hebt geen privéleven op je vijftiende.’

‘Je hebt het recht niet om me te bespioneren!’

Sebastian liep naar haar toe en priemde zijn wijsvinger in haar richting.

‘Ik ben je vader en ik heb alle recht!’

‘Maar geef me toch eens wat ruimte! Je controleert werkelijk waar alles: mijn vrienden, waar ik ga stappen, mijn post, de films waar ik heen ga, de boeken die ik lees...’

‘Luister, ik voed je al zeven jaar alleen op en...’

‘Omdat je dat zelf wilde!’

Opgewonden sloeg Sebastian met zijn vuist op tafel.

‘Geef antwoord! Met wie ga je naar bed?’

‘Dat gaat je niets aan! Daar hoeft ik je geen toestemming voor te vragen! Dat is mijn zaak! Ik ben geen kind meer!’

‘Je bent veel te jong voor een seksuele relatie. Dat is totaal onverantwoord! Wat wil je? Een paar dagen voor het Tsjaikovski-concours je leven vergooien?’

‘Die viool kan me gestolen worden! En dat concours ook! Ik doe er trouwens niet aan mee, nooit! Dat krijg je er nu van!’

‘Kijk aan! Tja, dat is natuurlijk veel gemakkelijker! In plaats van tien uur per dag te studeren om ook maar een schijn van kans te hebben,

koop je lingerie voor domme blondjes en schoenen die een fortuin kosten!’

‘Hou op met zo tekeer te gaan!’

‘Hou jij maar eens op met je zo hoerig te kleden! Je lijkt wel... je lijkt je moeder wel!’ brulde hij en hij verloor volledig zijn zelfbeheersing.

Van haar stuk gebracht door zijn woede ging Camille in de tegenaanval. ‘Je bent een ziekelijke, oude zak!’

Dat was de spreekwoordelijke druppel. Buiten zichzelf van woede gaf hij haar een harde klap. Ze wankelde en de kruk waar ze tegenaan leunde viel om.

Totaal verbijsterd kwam Camille weer overeind en bleef enkele ogenblikken roerloos staan, nog helemaal ontdaan over wat er zojuist met haar was gebeurd. Toen kwam ze weer bij haar positieven. Ze pakte haar tas en was vastbesloten om geen seconde langer meer in het gezelschap van haar vader te blijven.

Sebastian probeerde haar tegen te houden, maar ze duwde hem opzij en liep het huis uit zonder zelfs maar de deur dicht te doen.

3

De coupé met getinte ramen reed via Lexington 73th Street op. Sebastian deed de zonneklep omlaag om te voorkomen dat hij werd verblind. Het was in de herfst van 2012 erg mooi weer. Nog onder de indruk van de heftige woordenwisseling met Camille, voelde hij zich helemaal van streek. Het was de eerste keer dat hij haar had geslagen. Hij was zich bewust van de vernedering die ze had ondergaan en had spijt van de klap, maar de kracht van zijn tik was net zo groot geweest als zijn teleurstelling.

Het feit dat zijn dochter een seksleven had, had een verpletterend effect op hem.

Ze was nog veel te jong! Het bracht alle plannen in gevaar die hij voor haar had. Het vioolspel, haar opleiding, de verschillende beroepen die voor haar openlagen: het was allemaal gepland en uitgeschreven, net als een stuk muziek. Er was geen ruimte voor andere zaken...

Hij probeerde tot rust te komen door diep adem te halen en naar buiten te kijken, naar het prachtige schouwspel van de herfst op deze winterse ochtend. De straten van de Upper East Side waren bedekt met felgekleurde bladeren. Sebastian hield van deze wijk met zijn aristocratische en tijdloze karakter, waar de hogere klasse van de New Yorkse samenleving woonde. In deze enclave van luxe was de wereld rustig en in orde en was niets te merken van alle opwinding en hectiek die in de rest van de stad heerste.

Hij kwam uit op 5th Avenue, sloeg af in zuidelijke richting en reed peinzend langs Central Park.

Hij had zich natuurlijk erg bezitterig gedragen, maar was dat niet een manier om zijn liefde voor zijn dochter te tonen? Ook al was die misschien wat onhandig? Kon hij een balans vinden tussen zijn plicht om haar te beschermen en haar onmiskenbare behoefte aan meer zeggenschap over haar eigen leven? Een paar seconden dacht hij dat het allemaal heel eenvoudig was en dat hij het over een andere boeg zou

gooien. Maar toen herinnerde hij zich de strip met de pil en vergat hij zijn goede voornemens weer net zo snel als ze gekomen waren.

Sinds zijn scheiding had hij Camille alleen opgevoed. Hij was er trots op dat hij haar alles had gegeven wat ze nodig had gehad: liefde, aandacht, opvoeding. Hij had haar altijd voorkomend behandeld en in haar waarde gelaten. Hij was er altijd geweest en had zijn taak altijd serieus genomen, elke dag weer. Van het huiswerk tot de vioollessen en het paardrijden.

Natuurlijk was er weleens wat misgegaan en had hij fouten gemaakt, maar hij had zijn best gedaan. Tijdens die moeilijke periode had hij vooral geprobeerd haar waarden bij te brengen. Hij had haar afgeschermd tegen slechte mensen, haar behoed voor onverschilligheid, cynisme en middelmatigheid. Jarenlang hadden ze een sterke en hechte band gehad. Camille vertelde hem alles en vroeg hem vaak naar zijn mening, ze luisterde naar zijn goede raad. Zij was zijn trots: een intelligente jonge meid, slim en ijverig, die uitblonk op school en die misschien op de drempel stond van een glansrijke carrière als violiste. Maar sinds een paar maanden hadden ze meer en meer onenigheid en hij moest toegeven dat hij zich steeds minder geschikt voelde om haar te begeleiden in de gevaarlijke oversteek van haar kindertijd naar de volwassenheid.

Een taxi toeterde om hem te waarschuwen dat het verkeerslicht op groen was gesprongen. Sebastian slaakte een diepe zucht. Hij begreep de mensen niet meer, de jongeren niet en deze tijd ook niet. Het maakte hem wanhopig en bang. De wereld danste op de rand van een vulkaan, overal loerde het gevaar.

Natuurlijk moest je meegaan met je tijd en je niet laten ontmoedigen, maar niemand geloofde nog ergens in. De mensen hadden geen houvast meer, de idealen waren verdwenen. De economische crisis, de milieucrisis, de sociale crisis. Het hele systeem ging ten gronde en alle deelnemers hadden zich daarbij neergelegd: politici, ouders en leraren. Wat er gebeurde met Camille, ging in tegen al zijn principes en versterkte zijn natuurlijke angsten.

Sebastian had zich teruggetrokken in zichzelf, in zijn eigen wereld. Tegenwoordig kwam hij nauwelijks meer buiten zijn eigen wijk, en vrijwel nooit meer buiten Manhattan. Als beroemde vioolbouwer, die hield van de eenzaamheid, sloot hij zich steeds vaker op in zijn atelier. Daar bleef hij dagen achtereen met alleen de muziek als gezelschap en

werkte hij aan zijn instrumenten. Hij stelde hun timbre en hun klank bij en maakte van elk instrument een uniek exemplaar, waar hij trots op was. Zijn werk werd verkocht in Europa en Azië, maar zelf kwam hij daar nooit. Hij ontmoette maar weinig mensen, hoofdzakelijk een kleine kring bekenden uit de wereld van de klassieke muziek en leden van de oude, bourgeoise families, die al generaties lang in de Upper East Side woonden.

Hij keek op zijn horloge en gaf gas. Ter hoogte van de Grand Army Plaza kwam hij langs de lichtgrijze voorgevel van het voormalige Savoy Hotel en slalomde tussen de auto's en de koetsen met toeristen door naar Carnegie Hall. Hij parkeerde zijn wagen in de parkeergarage tegenover de beroemde concertzaal en nam de lift naar zijn atelier.

De firma Larabee & Son was opgericht door zijn grootvader Andrew Larabee, aan het einde van de jaren twintig van de vorige eeuw. In de loop der tijd had het bescheiden werkplaatsje een internationale reputatie opgebouwd en was het een van de belangrijkste adressen geworden voor de vervaardiging van nieuwe en de restauratie van oude snaarinstrumenten. Sebastian ontspande zich zodra hij het atelier binnenkwam. Hier was het rustig en vredig en leek de tijd stil te hebben gestaan. De aangename geuren van esdoorn-, wilgen- en sparrenhout mengden zich met de wat scherpere lucht van vernis en oplosmiddelen. Hij hield van de bijzondere sfeer van dit ambacht uit vroeger tijden. In de achttiende eeuw had de opleiding in Crémone de kunst van het vioolbouwen tot haar absolute hoogtepunt gebracht. Sinds die tijd was de techniek nauwelijks meer verbeterd. In een wereld die voortdurend veranderde gaf deze stabiliteit een vorm van zekerheid.

Gezeten aan hun werktafels, werkten de vioolbouwers en de leerlingen aan verschillende instrumenten. Sebastian groette Joseph, zijn chef werkplaats, die bezig was de schroeven van een altviool af te stellen.

‘De mensen van Farasio hebben gebeld over de Bergonzi. De overdracht is twee dagen eerder dan gepland,’ zei Joseph, terwijl hij de houtkrullen van zijn leren voorschoot veegde.

‘Die hebben lef! Dat wordt erg lastig voor ons om die deadline te halen,’ antwoordde Sebastian ongerust.

‘Bovendien willen ze graag vandaag de authenticiteitsverklaring van je ontvangen. Denk je dat dat lukt?’

Sebastian was niet alleen een begenadigd vioolbouwer, maar ook een erkend expert op dat gebied.

Hij kreeg een vermoeide uitdrukking op zijn gezicht. Dit was de belangrijkste verkoop van het jaar. Het was ondenkbaar dat die niet doorging.

‘Ik moet mijn aantekeningen nog afmaken en dan het rapport schrijven, maar als ik nu onmiddellijk aan de slag ga, dan hebben ze het vanavond.’

‘Goed, dan laat ik ze dat weten.’

Sebastian liep door naar de grote ontvangstruimte, waarvan de wanden waren bekleed met purper velours. Aan het plafond hingen een stuk of vijftig violen en altviolen, die de ruimte een bijzondere sfeer gaven. De zaal had een uitstekende akoestiek en had al vele bekende vioolspelers uit alle hoeken van de wereld ontvangen om een instrument te kopen of te laten repareren.

Sebastian ging aan zijn werktafel zitten en zette zijn dunne bril op voordat hij het instrument oppakte dat hij moest beoordelen. Het was een zeldzaam exemplaar: het was het eigendom geweest van Carlo Bergonzi, de meest begaafde leerling van Stradivarius. Het instrument dateerde uit het jaar 1720 en verkeerde in uitstekende staat. Het veilinghuis Farasio wilde het voor meer dan een miljoen dollar verkopen op de aanstaande grote herfstveiling.

Als expert met een wereldwijde reputatie kon Sebastian zich geen enkele misstap veroorloven bij zo’n belangrijke gebeurtenis. Net als wijnproevers of parfummakers deden, had ook hij duizenden details van alle grote vioolbouwscholen opgeslagen in zijn geheugen: Crémona, Venetië, Milaan, Parijs, Mirecourt... Maar ondanks al die kennis en ervaring bleef het moeilijk om met zekerheid de authenticiteit van een instrument vast te stellen. En met elke beoordeling zette Sebastian zijn reputatie op het spel.

Voorzichtig klemde hij de viool tussen zijn schouder en zijn kin, tilde de strijkstok op en speelde de eerste maten van een suite van Bach. De klank was buitengewoon mooi. In elk geval tot het moment dat een van de snaren plotseling brak en als een elastiek in zijn gezicht sloeg. Verstijfd van schrik legde hij het instrument neer. Hij had al zijn nervositeit en zijn gespannenheid in zijn spel gelegd! Het incident van die ochtend speelde door zijn hoofd en hij kon zich absoluut niet concentreren. De verwijten van Camille echoden door zijn hoofd en hij maakte ze nog heftiger dan ze al waren. Hij moest toegeven dat er een kern van waarheid zat in wat ze had gezegd. Deze keer was hij te ver

gegaan. Hij was doodsbang dat hij haar zou kwijtraken en wist dat hij zo snel mogelijk weer met haar in gesprek moest komen, ook al was dat niet gemakkelijk. Hij keek op zijn horloge en pakte zijn mobieltje. De lessen waren nog niet begonnen en met een beetje geluk... Hij probeerde haar te bellen, maar kreeg meteen haar voicemail.

Het zat niet mee...

Hij wist nu zeker dat de strategie van de rechtstreekse confrontatie tot mislukken gedoemd was. Hij zou de teugels moeten laten vieren, in elk geval ogenschijnlijk. En daarvoor had hij hulp nodig. Van iemand die hem kon helpen het vertrouwen van Camille weer terug te winnen. Terwijl hij hun relatie herstelde, kon hij zien wat er allemaal aan de hand was en zijn dochter weer op het juiste pad brengen. Maar wie zou hij om hulp vragen?

In gedachten liet hij de verschillende mogelijkheden de revue passerend. Een goede vriend? Hij kende genoeg mensen, maar had met niemand een voldoende vertrouwelijke band voor zo'n persoonlijk probleem. Zijn vader was vorig jaar overleden en zijn moeder blonk niet bepaald uit in vooruitstrevendheid. Zijn vriendin Natalia? Ze verbleef op dit moment in Los Angeles met het New York City Ballet. Bleef over Nikki, de moeder van Camille...